

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

Του Γεώργιου Καχριμάνη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΠΕΤΡΟΣ: ΕΦΗΒΟΣ
- B) ΠΕΡΑΣΤΙΚΗ ΚΥΡΙΑ
- Γ) ΦΙΛΟΣ ΠΕΤΡΟΥ: ΕΦΗΒΟΣ

Σκηνοθετικές οδηγίες : πεζοδρόμιο

(Ο Πέτρος γυρίζει στο σπίτι του, έπειτα από μία κουραστική μέρα στο λύκειο. Περπατά σκυφτός λόγω της βαριάς του τσάντας. Μονολογεί, έχοντας ανάμεικτα συναισθήματα.)

ΠΕΤΡΟΣ:

Δεν αντέχω άλλο την πίεση! Μόλις γυρίσαμε από τις διακοπές των Χριστουγέννων και οι καθηγητές δεν παύουν να ανακοινώνουν διαγωνίσματα, απροειδοποίητα τεστ, ολιγόλεπτες εξετάσεις... Λες και δεν έχουμε κάτι άλλο να κάνουμε! Έχουμε ενέργεια, θέλουμε να ΖΗΣΟΥΜΕ! **(Κλωτσά ένα μπουκάλι με τη μύτη του παπουτσιού του και αναπολεί θυμωμένος μια παρέα από το σχολείο του.)**

Και σαν να μη φτάνουν οι χαμένες μέρες από τη ζωή μας που σπαταλούνται άσκοπα στο διάβασμα, υπάρχουν και μερικές ομάδες ορκισμένες να μας κάνουν τη ζωή κόλαση. Για αυτούς όμως βρήκα μία λύση. Αν τολμήσουν αύριο να μου ξανακλέψουν τα πράγματα, θα βάλω σε εφαρμογή το σχέδιο «αντιστροφή ρόλων». **(Χαμογελά χαιρέκακα με το δαιμονικό του σχέδιο, αλλά η ντροπή τον κατακλύζει, όταν, στρίβοντας σε μια φανταστική γωνία - στη σκηνή- πέφτει πάνω σε μια άγνωστη κυρία.)**

ΚΥΡΙΑ:

Πρόσεξε λίγο παιδί μου, πώς πας έτσι !

ΠΕΤΡΟΣ:

Συγγνώμη κυρία! **(Απομακρύνεται, μην μπορώντας να διώξει το πρόσωπό της από το μυαλό του.)** Κάποια που θυμίζει αυτή, κάποιο γνωστό μου άτομο... Πω πω, ρεζίλι έγινα πάλι, έτσι και είναι όντως γνωστή μου. **(Θυμάται τι σκεφτόταν πριν και συνεχίζει.)**

Πάντως, το μόνο σίγουρο είναι πως δεν θα είχα αντέξει την πίεση των καμπόσων, αν δεν ήξερα ότι δεν είμαι το μόνο θύμα τους. Είναι κι άλλοι που υποφέρουν, ίσως πιο πολύ από εμένα. Σίγουρα νιώθουν χειρότερα από μένα... **(Κοντοστεκέται αναποφάσιτος.)**

Το χειρότερο που μου έχουν κάνει είναι μερικές βρισιές, ξύλο, κλέψιμο χρημάτων και «δανεισμό» κινητού, με σκοπό να το χρησιμοποιήσουν στην τάξη, για να το κατασχέσει ο διευθυντής. Ούτε που θυμάμαι πόσο καιρό έχω να το χρησιμοποιήσω στο σπίτι μου για περισσότερο από μία μέρα. **(Με λυπημένη έκφραση συνεχίζει και διασχίζει έναν υποτιθέμενο, στη σκηνή, δρόμο.)**

Και να συγκρίνω αυτό με το τι περνούν ορισμένοι, δε γίνεται. Εκτός από κοινωνική απομόνωση, πολύ σοβαρό για την κοινωνικότητα τους, δεν έχουν ουσιαστικά τίποτα δικό τους στο σχολείο. Αποκλείεται να έχει υπάρξει μία μέρα που να μην ενοχλήθηκε ο Ντεξ για τους γονείς του, για τα μάτια του, που παρεμπιπτόντως έχουν ένα τόσο έντονο φυσικό

σμαραγδί χρώμα, ή να μην έχει συκοφαντηθεί. Ανατριχιάζω ακόμα, όταν περνά από τις τουαλέτες, όπου, κατά τη διάρκεια ενός «ατυχήματος», ο Ντεξ έσπασε πάνω από δύο οστά και χρειάστηκε είκοσι ράμματα. **(Μένει σιωπηλός για λίγη ώρα, περιμένοντας να σταματήσει να «γυρίζει» το στομάχι του, το οποίο κρατά με τα δυο του χέρια .)**

Πρέπει να καθίσω άμεσα! **(Εντοπίζει ένα παγκάκι στην άλλη μεριά του δρόμου - στην άλλη άκρη της σκηνής . Ελέγχει το δρόμο, περνά και με αργά βήματα κάθετα ανακουφισμένος. Περιμένει να του περάσει το στομάχι και σταδιακά επανέρχεται. Βαριανασαίνοντας μονολογεί)**

Πρέπει οπωσδήποτε να τον βοηθήσω. Τι ξέρω για την ομάδα; **(Βγάζει ένα τετράδιο και ένα στυλό από την τσάντα. Τώρα η ανάσα του έχει επανέλθει.)**

Δύο από αυτούς είναι αδέρφια. **(Σημειώνει τα ονόματα και τα κοιτάζει σκεπτικός.)**

Γιατί όμως έχουν τόσες μελανιές στο σώμα τους, ενώ παριστάνουν τους αρχηγούς; Σίγουρα όχι από μια ανταπόδοση των καλών τους πράξεων, αφού βάζουν τους άλλους να κάνουν τις βρωμοδουλειές.

(Προσθέτει τα λεγόμενά του σε μία στήλη που δημιουργεί εκείνη τη στιγμή. Ξαφνικά κρύβει το τετράδιο καθώς ένας φίλος του τον χαιρετά.)

ΦΙΛΟΣ:

Γεια σου Πέτρο, τι κάνεις;

ΠΕΤΡΟΣ:

Διαβάζω για το αυριανό διαγώνισμα, εσύ πώς είσαι;

ΦΙΛΟΣ:

Μια χαρά ήμουν πριν μου μιλήσεις για το διαγώνισμα. Τώρα όμως αγχώθηκα γιατί δεν έχω διαβάσει τίποτα. Φεύγω να διαβάσω μήπως πάρω κάνα καλό βαθμό φέτος γιατί η μητέρα μου δεν αντέχεται μετά την περσινή μου «στραβοτιμονιά», όπως την ονομάζει.

(Ο φίλος του Πέτρου φεύγει. Ο Πέτρος βγάζει πάλι το τετράδιό του και συνεχίζει την «εξιχνίαση του εγκλήματος» όπως νομίζει ότι ονομάζεται η διαδικασία που κάνει, για να βρει απάντηση σε αυτό που τον απασχολεί.)

ΠΕΤΡΟΣ:

Τι έλεγα; Α ναι. Λογικά, τα χτυπούν στο σπίτι . Τώρα που αναφέρομαι στην οικογένειά τους, μόνο τη μητέρα τους είχα δει , κι αυτή στην ίδια κατάσταση. Ο πατέρας τους όμως; **(Απορροφάται από τα αυτοκίνητα και τους περαστικούς . Ακούγεται ένα αυτοκίνητο που σταματά.)**

Τι ωραίο αυτοκίνητο! Μα τι κάνει ο οδηγός; Σταμάτησε και πίνει κρασί; Ωχ! Κατεβαίνει φουριόζος ... **(Σκύβει το κεφάλι και το σηκώνει, όταν ακούγονται κραυγές πόνου.)**

Μα τι κάνει; Είναι στα καλά του; Ποιος λογικός άνθρωπος θα σταματούσε το αυτοκίνητο που οδηγεί για να πιει και να χτυπήσει τα παιδιά του; Τώρα θα είναι γεμάτα μώλωπες και ...

(Πετάγεται όρθιος.)

Αυτό είναι! Ο πατέρας τους χτυπά όλους! Μα γιατί χαίρομαι; Τόσο αναισθητος είμαι πια; Προχθές μιλάγαμε για τα δικαιώματα του παιδιού στην τάξη. **(Με βαριά φωνή)**

Τελικά, πρέπει να παραδεχθώ πως όλο και κάτι μαθαίνεις ... **(Καταγράφει τον αριθμό του αυτοκινήτου.)**

Ευτυχώς που πρόλαβα να γράψω τον αριθμό πινακίδας του αυτοκινήτου. Μόλις πάρω πίσω το κινητό μου, θα αναφέρω και αυτόν τον άντρα και τον πατέρα των συμμαθητών μου στην Υπηρεσία Προστασίας Παιδιού. **(Μαζεύει τα πράγματά του, σηκώνεται και φεύγει.)**
Ευτυχώς, άργησα μόνο πέντε λεπτά! Ακούω το ρολόι της πόλης που χτυπά, είναι ώρα να γυρίσω...

(Η Αυλαία πέφτει.)

ΤΕΛΟΣ